

[Hans Nielsen.]

heldigvis stadig er i en glædelig Fremgang. Det er derfor ret naturligt, at man nu kommer med dette Forslag om at udsende to Tjenestemænd til Egne, hvor vi ikke hidtil har haft nogen Repræsentation, nemlig til Balkanlandene og til Mellemamerika. Det fremgaar af de Oplysninger, der ledsager det foreliggende Forslag, at vor Udførsel er stærkt stigende til de mellem-amerikanske Lande, hvorimod den er forholdsvis ringe til Balkanlandene. Saaledes som Forholdene i disse Lande er, er der jo ganske sikkert betydelige Muligheder ogsaa for vort Land begge de nævnte Steder, idet man maa gaa ud fra, at Balkanlandene staaar overfor en stor Udvikling, og at de ganske sikkert vil faa Brug for mange Industriprodukter, som vi ogsaa fremstiller herhjemme i Danmark. I Fjor var Spørgsmaalet om denne Repræsentation til Drøftelse i et Udvalg, der var nedsat vedrørende Udenrigsstyrelsen, og der oplystes det, at Industriraadet og Grosserer-Societetet stillede sig meget velvilligt og anbefalende overfor et Forslag om at faa en Repræsentation i Jugoslavien og Rumænien og Bulgarien. Jeg gaar ud fra, at disse Erhvervsorganisationer har den samme Opfattelse endnu, saa at alle Anbefalinger for denne Repræsentation er i Orden.

Med Hensyn til Mellemamerika har jeg med stor Interesse læst en Indstilling, som det svenske Eksportforbund og Stockholms Handelskammer i Fjor har givet til den svenske Regering om en Repræsentation i de mellemamerikanske Stater. Der fremføres i denne Indstilling en lang Række Eksempler til Anbefaling for Nødvendigheden af, at Sverige ogsaa bliver repræsenteret i disse Lande, som ligger omkring det karaimiske Hav, og hvoraf en stor Del fra Naturens Side er meget rige. Vi har, som sagt, allerede en meget betydelig Udførsel til disse meget fjerntliggende Lande, og der er vel neppe Tvivl om, at denne Eksport kan betydeligt forøges. Jeg kan derfor paa det varmeste anbefale det Forslag, som den højtærede Udenrigsminister har stillet her.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister. Da vi i 1920 i Udenrigskommissionen drøftede hele dette Problem, var der mange forskellige Meninger om, hvorledes man bedst og mest fordelagtigt kunde løse det, og de samme Problemer eksisterer sikkert den Dag i Dag. Jeg godkender ganske de Betragtninger, som findes i Motiverne til dette Forslag, hvorefter en diplomatisk

Udsending i de omtalte Lande maaske har lettest ved at komme i Forbindelse med Regeringerne og de øverste Myndigheder der paa Stedet, men af den Grund alene opstaaer der jo neppe nogen meget stor Udvikling af Eksporten her fra Landet. Det er min Opfattelse, at det naar man først, naar Handelsministeren ogsaa griber ind i dette Forhold. Jeg maa jo gaa ud fra, at Industriraadet og Grosserer-Societetet, der i Fjor stillede sig saa velvilligt overfor Spørgsmaalet om at faa en Repræsentation i Balkanlandene, har den samme Opfattelse endnu, og naar man ser paa Eksporten til de mellemamerikanske Lande, er der neppe heller nogen Tvivl om, at man ogsaa fra Erhvervenes Side stærkt vil støtte alle Bestræbelser, som gaar ud paa at forøge vor Eksport til disse Lande. Men jeg tror, at det rent praktiske ved en saadan Ordning først kommer frem ved et Samarbejde mellem Handelsministeriet og de paagældende Organisationer. Hvorledes det nærmere skal udformes, skal jeg ikke fortabe mig i ved denne Lejlighed. Jeg erkender, at de diplomatiske Repræsentanter sikkert er nødvendige i disse Lande, men for at faa det hele sat praktisk i System, og for at det kan faa noget større Betydning og give sig til Kende i en forøget Eksport, tror jeg, det er nødvendigt, at Industrien og Handelsministeriet enes om et eller andet Supplement til disse Bestemmelser her. Derfor vil jeg, idet jeg anbefaler Forslaget til en meget velvillig Behandling og hurtig Gennemførelse her i Tinget, rette det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, om han ikke ogsaa for sit Vedkommende har Planer til Forøgelse af Mulighederne for dansk Eksport til disse og maaske ogsaa til andre Lande.

Vanggaard: Ved Loven af 1927 undergik Udenrigstjenesten som bekendt en betydelig Nedskæring ligesom adskillige andre Love, der den Gang var i Smeldegelen. Denne Nedskæring var naturlig, ikke mindst i det foreliggende Tilfælde, set paa Baggrund af Loven 1921, fordi de Erhvervs muligheder, man den Gang regnede med og tog Hensyn til ved Oprettelsen af Repræsentationer, ikke holdt Stik eller forandrede deres Karakter. Der viste sig Initiativ i Lande, hvor man ikke havde tænkt sig det, og langt mindre i Lande, som man havde knyttet store Forhaabninger til, særlig Østersølandene. Som Følge deraf var en gennemgribende Ændring af Loven af 1921 paa sin Plads. Det drejede sig dog ikke den Gang alene om Nedskæring. Naar jeg tænker paa Udvalgets Forhandling,